

Jsme Jičínský demokratický klub a jdeme do podzimních komunálních voleb

Máme společně jen 1 šanci, 1x za čtyři roky. Najdete nás na kandidátce č. 1.

www.jdkjc.cz

JIČÍNSKÝ DEMOKRATICKÝ KLUB

„ Tvář našeho města tvoříme nyní my. Tvořme ji s odkazem na historii a s ohledem na příští generace. “

Pro všechny občany města Jičína. ■ Tyto noviny vyšly 1. září. ■ Neprodejný výtisk, distribuován do všech domácností zdarma. ■ Další vydání novin 24. září 2014.

Občanská společnost má sílu a vůli konat

Náš klub vznikl od počátku roku 2011, kdy po komunálních volbách rychle vyprchaly naše naděje ve funkční koalici na radnici v Jičíně. Tato koalice tehdy zcela zklamala a namísto konstruktivní práce jsme byli svědky trapných představení plných handlů a politikaření v boji o pozice na radnici. Při zasedáních jsme nevěřicně kroutili hlavami a situaci jsme následně rozebírali v kavárně a restauraci Divá Bára spolu s tématy, která hýbala jičínskou radnicí. Prvním impulsem pro vznik regulérních úterních debat byla krádež bronzové busty Josefa Bohuslava Foerstera pod Čerovkou na konci roku 2012. Na základě naší korespondence s doc. Martinem Košťákem jsme odstartovali spontánní akci. Skupina obyčejných lidí, pobouřená barbarstvím zlodějů, zjedнала v krátké době nápravu a dokázala, že občanská společnost má schopnost a sílu konat i bez papalášů a politických piklů. To byl první impuls k tomu, abychom o tématech nejenom diskutovali, ale také se je snažili aktivně uvádět do života. Skupina lidí, kterým osud města není lhostejný, se začala scházet pravidelně každé úterý večer v kavárně u Divé Báry a spolu s nimi i hosté, kteří k daným tématům měli co říci. To, že jsme si dali název Jičínský demokratický klub, nezavazuje nikoho z těchto lidí kandidovat do voleb. Jsme otevřená debatní skupina a vítáme každého, kdo chce přispět svým názorem, anebo si vlastní názor utříbit. Témata, jež zazněla na našich setkáních, jsou k dispozici na webových stránkách www.jdkjc.cz a některá zapadají do našeho volebního programu.

Mgr. Miloš Starý, zastupitel města Jičína

Zajímají nás vaše názory!

Máme za to, že hlas lidu by měl být slyšet a být slyšen těmi, kteří drží kormidlo rozhodování o věcech veřejných ve městě. Každý z nás má trochu jiné priority a žádné direktivní rozhodnutí neuspokojí všechny. Respektujeme demokratické principy, i když víme, že demokratická cesta často nevede přímo k cíli. Vaše názory jsou pro nás velmi důležité! Nechceme prezentovat jedinou „správnou“ cestu. Rádi přijmeme a prodiskutujeme vaše názory a myšlenky. Nejsme nějaká akademická partička s výhradním patentem na rozum. Jsme stejní OBČANÉ jako vy! Pošlete nám své náměty.

info@jdkjc.cz

www.jdkjc.cz

Jičín a jeho tvář

Členové JDK jsou si vědomi toho, že občany zajímá především fungování úřadu, úroveň služeb ve městě, čistota a pořádek, stav komunikací a městská infrastruktura. Jsou to témata, kterými se budeme zabývat v příštím čísle našich novin, a jsme si vědomi toho, že se objeví i ve volebních programech dalších kandidujících stran a seskupení.

V tomto čísle ale chceme upozornit na výjimečný potenciál místa, který podle našeho názoru není stále dostatečně uchopen a využíván ve prospěch Jičína. Vidíme zde mimořádnou příležitost, jak upozornit na jedinečnost a originalitu města a jeho okolí.

Záleží nám na vzhledu našeho města

Vzhled města je fenomén, jímž by se mělo zabývat každé osvědčené zastupitelstvo. V minulém režimu nám vláda jedné strany dokázala předvést celou řadu závažných prohrůšek proti urbanistickým zásadám. Příkladem je na sta a tisíce. Jsou to vysoké stavby a sídliště ničící městské veduty, měřítko nerespektující bytová výstavba atd.

Dnešní doba, kterou bychom snad i mohli nazývat demokratickou, přináší problémy podobné a ve vztahu ke krajině a urbanismu ještě horší. Satelitní sídla mají většinou pramálo společného s dobrou architekturou a charakter českého venkova mizí v pokleslé zástavbě, která necítí měřítko, okolní krajinu ani tradice, kdy naši předkové neměnili horizonty v krajině tak, jako se to děje dnes. Ani naše krásné město s unikátní polohou mezi Krkonošemi, Polabím, Českým rájem na samé křižovatce Evropy toho není ušetřeno.

Jednou ze snah našeho společenství je vytvoření instituce, která by bděla nad tváří města a upozorňovala na negativa, která mohou při výstavbě vzniknout. Lze namítnout, že máme přece památkáře, architekta, územní plánování a odbor stavební. Nemyslíme si, že tyto subjekty postupují vždy razantně a ve shodě s tím, co město a jeho tvář šlechtí. Veřejný prostor bývá často využíván k prosazování potřeb jednotlivců, či zájmových skupin.

Rádi bychom iniciovali vznik komise složené z lidí, kteří mají k Jičínu vztah, jsou respektováni a kteří mohou poradit a pomoci. Ne snad proto, že architekt a památkář „nezvládnou Jičín“, ale proto, aby pomohli komunálním politikům v rozhodování a také aby Jičín byl v bezpečí před „námi politiky“, kteří zadáváme architektům, územnímu plánování a památkářům po čtyřech letech vždy nový kurs s jinými prioritami.

Tento orgán by neměl pouze kritizovat, ale také pomáhat tvořit, vycházeje z genia loci a kontextu městského prostředí. Komise by měla také napomoci k tomu, že díky ní a její nestranné, odborné i moderátorské roli by bylo možno uzavřít více než čtyřletou dohodu napříč politickými stranami. Měla by být garancí toho, že bude v Jičíně sledován napříště rozvoj města, který by byl formulován v konkrétních bodech, prioritách a ve shodě s dohodnutou rámcovou koncepcí a zároveň se stal operativnějším i závaznějším zpřesněním územního plánu.

Úcta k minulosti, vkus a respekt nic nestojí

Cílem by měla být kontinuita, aby i po dalších volbách město navázalo na koncepci a nezačínalo od samého začátku. Nová instituce by rovněž neměla dopustit, aby na nedávno vykoupených zelených plochách v centru Jičína vznikaly obldné novotvary, či tuctové výsledky rutinního přístupu

projektantů popírající zásady architektury. Ve městě je třeba respektovat měřítko, rytmus a styl, které tolik obdivujeme na dílech architektů a urbanistů vytvořených desítky a stovky let před námi.

To samé platí i o dopravních stavbách a infrastruktuře. Jde o stylovou čistotu. Ta mnohdy vůbec nic nestojí! Máme ve městě, které patří mezi ta, kde se nejlépe žije, zapotřebí rušivé prvky, které hyzdí tvář města? Máme trpět ve veřejném prostoru objekty pokleslé úrovně, či plastiku vyhodnocenou jako jednu z deseti „nejpitomějších“ v republice? Jsme přesvědčeni o tom, že nikoliv. Argument, že se to lidem přece líbí, je slabý. Veřejný prostor a jeho tvář by měly nejenom sloužit veřejnosti, ale i vzdělávat, kultivovat a tříbit estetické cítění všech, kteří tu žijí a kteří sem přicházejí.

Nabízíme vám v těchto novinách texty čtyř osobností, které jsou ve svém oboru autoritami a které popisují krajinu kolem Jičína a město ze svého pohledu. Všem těmto lidem leží na srdci jedinečnost místa a to, jak k němu přistupujeme a nakládáme s ním. Náš dnešní přístup zhodnotí jednou naše děti a příští generace.

Domníváme se, že město a místo, kde žijeme, si zaslouží maximální péči, úsilí a využití možností, které nabízí například aktivní vstup do Geoparku Český ráj pod patronací UNESCO.

MS

Jičínský demokratický klub – proč?

Jsme skupina jičínských občanů, kterým záleží na prosperitě svého města ve všech oblastech. „Vládu lidu“ – demokracii – chápeme především jako možnost nejširší veřejnosti vyjádřit se k dění ve městě a toto dění svými názory také ovlivňovat. V diskusní klub se změnila pravidelná úterní setkání v kavárně „Divá Bára“, při kterých jsou spolu s hosty probírána témata zaměřená nejenom na Jičín, ale i široký region. Diskutují zde lidé různých profesí, věku, různých zájmových skupin. Mezi sebe zveme hosty, kteří jsou experty ve svém oboru.

Hlavním cílem JDK je odpolitizování aktuálních témat v Jičíně, neboť jsme přesvědčeni, že manýry velké politiky (obchodování s hlasy zastupitelů, osobní útoky, závažná obvinění, která se nakonec nepotvrdila atd.) se všemi negativními důsledky do města nepatří a brzдила jeho rozvoj.

Rádi bychom přispěli ke kultivované a slušné diskusi mezi subjekty zastoupenými v radě a zastupitelstvu města a pomohli vytvořit atmosféru, v níž se dá normálně pracovat.

Preferujeme širokou koalici z lidí, kteří chtějí a umí se konstruktivně podílet na rozvoji města pro blaho a spokojenost občanů i návštěvníků a turistů.

Naši politikou jsou demokratické principy, jednání v džentlmenských intencích (byť máme ve svých řadách také jemné dámy) a v zásadách slušnosti při prosazování zájmů města Jičína a jeho obyvatel.

Dávné krajiny pod Jičínem

Jičín bývá označován jako město, kde se setkává několik krajin. Těch současných i minulých. Z pohledu současného člověka se krajina může jevit jako něco stálého, neměnného nebo jen postupně se měnícího (pomineme-li stavitelské nebo destruktivní aktivity druhu *Homo sapiens*). Z historických záznamů ale víme, že krajina se v čase mění, z archeologických nálezů vyplývá, že se mění podstatně a poměrně rychle, a geologický záznam nám bere veškeré iluze o neměnnosti krajiny. V Jičíně a blízkém okolí máme jedinečnou možnost spatřit na malé ploše jak krajinu současnou, tak historickou, ale také útržky krajin dávno pohřbených v čase. Stýká se zde několik geologických jednotek a útvarů, přičemž každý z těchto fenoménů zanechal v okolí svoji vizičku v podobě nějakého reliktu pradávnej krajiny. Tyto relikt jsou postupně začleňovány do celosvětového dědictví UNESCO v rámci Geoparku Český ráj, do kterého Jičín se svým okolím zcela po právu patří.

Stopy čtyř pravěkých krajin

Jičín a okolí dominují pozůstatky čtyř pravěkých krajin – prvohorní, plně průtočných jezer a sopek, druhohorní podmořské, třetihorní sopečné a čtvrtohorní, ledově chladné. Zveme vás tedy na krátký výlet v čase, který potrvá ne déle než 300 milionů let a který by měl představit Jičín a jeho okolí jako významný přírodní klenot.

Výlet do krajiny prvohorní nemusí být nutně spojen s návštěvou biografu na klasický film Karla Zemana Cesta do pravěku, nýbrž vcelku nenáročnou vycházku na sever od Jičína do oblasti tzv. Podkrkonošské pánve od Železnice, okolí Semil, Lomnice nad Popelkou, Nové Paky a dále za Trutnov. Už na pohled se krajina liší od krajiny v bezprostředním okolí Jičína svou barvou, nadmořskou výškou a členitostí. Dočervena zbarvená půda vznikla na stejné zbarvených matečných horninách nejmladších prvohor v období svrchního karbonu (před 300 mil. let). Jedná se převážně o sedimentární horniny uložené v kontinentálním prostředí zastoupené zejména

jezerními, bažinnými, svahovými a říčními sedimenty (jílovce, prachovce, pískovce, silicity, uhlí a někdy i vápence). Podle geologického záznamu do průběhu sedimentace často zasahovala sopečná činnost prvohorních

Doc. RNDr. Martin Košťák Ph.D.

sopek, jako jsou Tábor a Kozákov, a to v podobě ukládání sopečného popela, což dalo vzniknout tufům a tufitům. Vulkanické horniny zastupují především načervenalé andezity (melafyry) se známými výskyty polodrahokamů achátů, dále s vyrostlými křemene, kalcitu. Podle chemismu hornin se jednalo zřejmě o viskózní lávy a s nimi spojený explozivní vulkanismus. Krajina závěru prvohor podle toho, co dnes pozorujeme severně od Jičína, tvořila chvíli jezernatou až bažinatou oblast se čnějícími sopkami, hned zase zemi nikoho zasypávanou sopečným popelem, sesuvy půdy a při velice rychlé sedimentaci materiálu z nedalekých (tehdy velehor) Krkonoš v jakémsi kaňonu. Místo, kde dnes stojí Jičín, leží téměř na hraně tohoto kaňonu. Výsledkem je sedimentární výplň takovéto pánve o mocnosti stovek až 1500 m. Existence kaňonu byla ověřena jak geofyzikálními měřeními, tak strukturními vrty. Vrtný průzkum v šedesátých letech minulého století hledal sice spíše radioaktivní suroviny, ale když už nic (naštěstí) nenašel, tak aspoň víme něco o našem kaňonu. Kaňon se nachází v prostoru mezi Jičínem a Turnovem, jeho svahy jsou strmé a jsou

pravděpodobně tektonického původu. Až podezřele jeho východní svah sleduje linii o 280 milionů let mladších čedičových vulkanitů Kumburku, Bradlece, Železného, Zebína, Čerovky, Svaté Anny, Dubolky z dob třetihor. Veliš leží na jiné tektonické linii. Studiem těchto prostorových souvislostí se nám třeba podaří zjistit spojitosti prvohorní krajiny s krajinou třetihorních sopek, nebo třeba jiná překvapení, kdo ví. Prvohorní krajina v místě dnešního Jičína nebyla nic jiného než pokračování kaňonu podkrkonošské pánve, jejíž sedimenty dnes vystupují na povrch severně od Jičína. Kaňon je dnes překryt sedimenty křídového stáří.

Není bez zajímavosti, že nejstarší mořské uloženiny křídý na našem území se nachází velmi blízko Jičína, konkrétně tvoří spodní pískovce Hoříčského hřbetu. Moře proniklo na naše území od severozápadu v důsledku celosvětového zdvihu hladiny oceánů až o 200 m. Událost se stala před bezmála 100 mil. let. Svědectví této největší potopy v historii Země poskytují sedimenty, které vystupují na několika místech přímo v Jičíně a okolí. Z těchto lokalit pochází neobyčejně bohaté společenstvo živočichů teplého subtropického moře. Mnohé nálezy (např. ze Železnice nebo přímo v Jičíně) jsou uloženy ve sbírkách Národního muzea v Praze, sbírkách České geologické služby nebo Přírodovědecké fakulty UK v Praze. Mezi nejvýznamnější patří ryby, žraloci, loděnky a amoniti, bohatá společenstva mořských mlžů a plžů, ježovek atd., čítající až několik desítek druhů. Jedná se o jedny z paleontologicky nejbohatších lokalit křídového stáří v České republice. V blízkosti Jičína se v období svrchní křídý nacházela také jedna z významných podmořských delt – dnešní Prachovské skály.

Čerovka – perla Geoparku Český ráj

Geologickou pestrost Jičína a okolí zvýrazňují vulkanická tělesa třetihorního stáří. Před cca 17 mil. let proběhla druhá významná fáze vulkanismu. Významně se podílela na formování členitého reliéfu Jičínska (jičínské vulkanické pole). Mnohé

■ Dvě významné vulkanické dominanty okolí Jičína - Zebín a Tábor. Obě sopky od sebe dělí 280 milionů let.

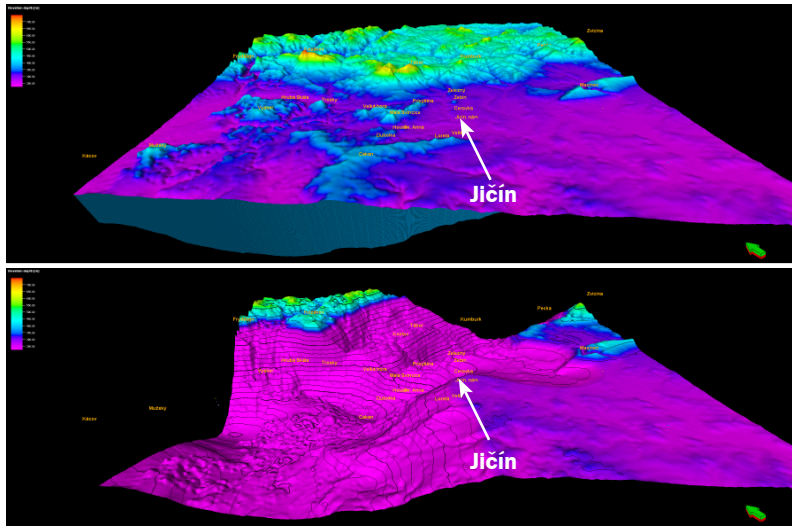
z těchto sopek (Zebín, Železný, Veliš, Kumburk, Bradlec atd.) byly velmi aktivní a některé jejich erupce připomínaly současnou Stromboli. Tvoří je převážně hornina s podivným názvem olivinický bazanit, ze kterého je zřejmé, že důležitým minerálem je olivin. Při průniku těchto „čedičových“ hornin došlo místy k přepálení starších jílovito-písečných křídových sedimentů. Z nich vznikla zvláštní hornina připomínající porcelán – porcelanit. Lokalitou světového významu je vrch Čerovka. Díky své výjimečnosti je zařazena mezi nejvýznamnější přírodní výtvoř v rámci Geoparku Český ráj.

Poslední předhistorickou krajinou je bezpochyby krajina doby ledové. Ta se největší měrou zasloužila o „současný“ ráz okolí Jičína. V nejchladnějších obdobích měla charakter zalesněné tundry, místy lesostepi

s typickou faunou mamutů a srstnatých nosorožců. Jejich nálezy jsou známé přímo z Jičína (např. autobusové nádraží). Při táních a povodních vznikaly rozsáhlé říční terasy, které dnes tvoří významný krajinný prvek v Jičíně a okolí.

Díky aktivitám našich předních geologů a vulkanologů se nově do Geoparku UNESCO Český ráj zařazují významné a krásné krajinné prvky – Čerovka, Zebín a Veliš. Plánované rozšíření tak posouvá hranice více na jih a město Jičín již celé leží uvnitř geoparku – tedy geograficky a formálně. Domníváme se, že by bylo dobré, ba přímo skvělé, z té formality vystoupit a užívat si darovaného fenoménu krajiny Českého ráje a také výrazně a aktivně přispět k jejímu rozvoji a pochopení.

Mgr. Lukáš Kopal
Doc. RNDr. Martin Košťák Ph.D.

■ Dvě krajiny okolí Jičína – nahoře současná, dole svrchnokarbonská (před cca 300 mil. lety) s velkým kaňonem severně od Jičína.

Jičín – město čtyř krajin a nerovných příležitostí

Nezřídka bývá v aukčních síních vydraženo za desítky milionů umělecké dílo, které kdysi jeho tvůrce vděčně prodal za pár drobných, smělil za pouhé zaplacení útraty či nájemného, anebo prostě jen daroval. Takovéhle gigantické zvýšení kupní ceny přivádí povětšinou k myšlenkám dumavým, jakými úžasnými investicemi by bylo získávat tehdy a prodávat dnes..., ale může vést i k myšlenkám konstruktivnějším. Nepochybně i my denno-denně míváme řadu věcí, které nám nepřijdou významné, které však jednou budou unikátní a také cenově už prakticky nedostupné. Takže určitě i naši vnuci si povzdechnou, proč že nás nenapadlo je pro ně získat, když byly ještě za babku.

Město Jičín a s ním i jeho občané mají ve svém držení jednu takovou „věc“. Je to otevřenost jejich města do okolní krajiny. Chce se říci – a to má být všechno? Zklamání je po tak příslibném úvodu pochopitelné, protože bohatá propojenost sídla s jeho okolím dnes nepochybně sedlá ze židle a ani nám nepřijde, že by kdy v budoucnu o něco takového mohl propuknout horečný zájem. Ale ten

zájem propukne a cena se zvýší, až se z této hodnoty stane rarita, pro většinu měst již zcela nedosažitelná. Plošná výstavba na periferiích způsobuje, že se z našich měst stávají veliké ostrovy, důkladně oddělené od okolní krajiny, že kolem nich vzniká a pomalu se uzavírá obtížně propustný pás z výrobních hal, prodejních areálů, skladů, parkovišť, dopravních obchvatů, ale také i z obtížně průchozích sídlištních čtvrtí tvořených třeba i pěknými rodinnými domky v ozeleňných zahrádkách.

Jičín je v tomto ohledu pořád ještě výjimečný. Má vrchovatou měrou to, co jiná města už dávno ztratila, nebo oč právě v této době bezděky přicházejí. Existuje v něm, a to bez naší obzvláštní pozornosti, pět „vchodů do krajiny“, které - a to je právě to jedinečné - se nacházejí v podstatě uvnitř něho, vzdálené jen pár minut chůze od hranic městské památkové rezervace. V případě tohoto českého města se zkrátka krajina jeho okolí rozprostírá úplně jinak než jinde a než jak je to běžné. Neleží totiž až někde daleko „za“ ním, nýbrž proniká na pěti místech svými jazyky hluboko

■ Čtyři krajiny (vyznačené bílými jazyky) vstupují téměř do historického středu města.

do městského organismu a dotýká se tam přímo jeho jádra.

Bude s tímto ojedinělým faktem Jičín přepočítavě nakládat jako

s unikátem, jehož cena bude během příštích desetiletí stoupat, anebo vinou vlažného zájmu o tuto hodnotu nevratně přijde, protože zelené

koridory, které vedou od jeho centra de facto až k obzoru Jičínské kotliny, budou nakonec přehrazeny postupně prováděnou zástavbou, zúženy až do nefunkčnosti, případně budou novou zástavbou od centra oddáleny a bude jim vykázáno místo na periferii, kam všeobecně vzato normálně a „správně“ patří? Krajinné koridory Jičína však existují a přitom nevedou ani zdaleka do lokalit informačně pustých, kde by bylo jen málo k vidění. Zcela naopak! I kdybychom prošli celou republiku, stěží bychom našli město s tak rozmanitou přírodní scénérií v jeho bezprostředním okolí; město, z něhož lze jak z pomyslné křižovatky vyrazit do různých světových stran a přitom navštívit pískovcová skalní města, vystoupat na kuželovité vrchy vulkanického původu, projít zalesněné hřbety Podkrkonoší, či naopak vejít do začínajících rovin dolního Pocidliní, nížících se až k rovinám Polabí. Jičín je v tomto ohledu opravdu „městem čtyř krajin“ a každý z kvadrantů jeho kotliny nabízí krom geologické různorodosti i škálu výjimečných kulturních a přírodních památek. Nelze je tu ani všechny

Kulturní krajiny Jičínska

Za kouzelný obraz považoval Karel V. Rais pohled na Jičín a jeho okolí, když spatřil „*líbezny, nezapomenutelný věnec vrchů*“. „*Rozmanitost byla hlavní vnadou krajiny této...*“, napsal K. H. Mách a ve svém díle Valdice. A mohli bychom pokračovat – spisovatelů, které zaujal tento kraj, bylo více (Bohuslav Balbín, Irma Geisslová, Josef Durych, Jaroslav Seifert, František Křelina, Václav Prokůpek, František Nepil aj.) Vztah ke krajině vyjádřili také výtvarníci i hudebníci (Josef Bohuslav Foerster). Ale nejde jen o umělce – spisovatel Jan Knob byl přesvědčen o tom, že „*kdo jednou tuto zemi poznal, neunikne její moci. Stále se k ní vrací, zanechá v něm nesmazatelnou značku, jakou poznamenala všechny, kteří tu mají svůj domov*.“

V počátcích turistiky ve 2. polovině 19. století lákaly především Prachovské skály, na ně byly také zaměřeny průvodce vycházející od 80. let 19. století. Jejich autoři, výborní znalci kraje, František Lepař a jeho syn Vladislav, Jakub Všečeka, později Jan Kasalický a další, ale připomínali také město samotné i jiná místa a památky v jeho okolí i ve větších vzdálenostech odsud. V jednom z propagačních tisků jičínského Spolku turistů najdeme tyto věty: „*Jičín, krajské město, jest přirozeným klíčem k Českému ráji. Město samo jest čisté a úpravné a poskytuje z Milohlídky na Čerňovce krásný rozhled po rozkošném údolí, které jest pravou zahradou*.“

Pozornost ve střední Evropě poutalo a poutá skloubení přírodních zvláštěností a výsledků stavební činnosti lidí. I tady byla během staletí zakládána menší a větší sídla, vesnice a městečka, která spojovaly cesty. Během doby vyrůstaly hrady, zámecké areály, kostely a další stavby – mnohé samostatně, některé i v předem naplánovaných vazbách. Krajinu, kterou pozměnil člověk, označujeme jako „kulturní“. Otisky lidského působení mohou být různě rozsáhlé a můžeme je hodnotit kladně i záporně. Mezi mírnější zásahy člověka do krajiny patří tzv. krajinná kompozice. Nejde o park – uzavřený svět vytvořený podle nároků zadavatele a architektonických principů a postupů doby – a nejde ani o „pouhou“

obydlenou a obdělanou krajinu. Na Jičínsku byly pomoci architektonických i přírodních prvků s využitím morfologie terénu a na základě hlubší myšlenky vytvořeny dvě krajinné kompozice. A dodnes jsou pro něj výraznou hodnotou. Ne že by byl náš region

v tomto ohledu unikátní, rozhodně ale zásadní význam má v míře dochování těchto kompozic a také v tom ohledu, že to bylo asi první území, pro které toto dnes odbornou i laickou veřejností užívané sousloví „komponovaná krajina“ bylo použito.

Albrecht z Valdštejna jako architekt krajiny

Základem kompozice budované Albrechtem z Valdštejna ve 20. a začátkem 30. let 17. století je osa Veliš, kostel sv. Jakuba v Jičíně, lipové stromořadí, Lodžie a kartuziánský klášter ve Valdicích. Záměrem nebylo komponovat město Jičín a jeho zázemí, ale město, resp. jeho dominanty, se staly rovnocennou součástí velkorysejší pojetého celku. Ústředním bodem schlikovských krajinných úprav, jejichž základ vznikl na přelomu 17. a 18. století, je Loreta jako průsečík čtyř linií – jedna směřuje k Ostružnu a ke Svaté Anně, druhá na zámek ve Vokšicích, další na kostel v Kostelci a zámek v Jičíněvsi, čtvrtá k Holému vrchu u Nadslavi. Tyto linie byly zvýrazněny alejemi podél cest, kostely,

kaplemi, sochami a sousošími v obcích i při polních a lesních cestách.

Ve svém popisu jičínské krajiny použil Zdeněk Wirth přívlastek „komponovaná“ už v polovině 20. let 20. století. Ale rozsáhlejší průzkumy v tomto směru začaly až v polovině let devadesátých. Mají výsledky v podobě odborných studií, článků, diplomových prací obhájěných na různých vysokých školách, publikací vzniklých v seminářích na pardubické univerzitě. Mnohé odborné poznatky zpřístupňují širší veřejnosti různě zdařilé propagační tisky. Průzkumy ale neměly zůstat jen v rovině teoretické. Rozhodným krokem bylo v roce 2004 založení svazků obcí Mariánská zahrada (na území bývalého panství Schliků) a Valdštejnova zahrada (sdružující Jičín, Valdice a Železnici) se záměrem pečovat o památky a krajinu, rozvíjet kulturní a společenské tradice, dbát na sociální a ekonomický rozvoj obcí, zlepšovat jejich infrastrukturu, spolupracovat s obdobnými subjekty a myslět i na turisty. Zatímco svazek obcí Valdštejnova zahrada se před dvěma lety po vybudování stezky připomínající místa související s bitvou u Jičína v roce 1866 sám zrušil, svazek obcí Mariánská zahrada (dnes sdružující 31 obcí na jih a jihozápad od Jičína) vydal k 10. výročí svého vzniku publikaci, v níž jsou vysvětleny důvody založení, představeny plány i jejich realizace. Z každoročně vydávaných novin zachycujících činnost svazku a dění v členských obcích vyplývá, že se původní záměr daří realizovat, i když někdy v různé míře vzhledem k velikosti území a místním zvláštnostem – a je nutno dodat, že i vzhledem ke ztrátě nejbližšího „partnera“. Pomáhá Místní akční skupina Otevřené zahrady Jičínska, jejímž úkolem je budování partnerství mezi soukromými subjekty, veřejnou a neziskovou sférou. Svazek obcí Mariánská zahrada je jejím členem a nedávno se jím stalo i město Jičín. Působnost tohoto spolku, který ale nemůže nahradit činnost svazku obcí Valdštejnova zahrada, se odvíjí na území vymezeném turistickou oblastí Mariánská zahrada a částí turistické oblasti Valdštejnova zahrada. Turistické oblasti sice mají stejné názvy,

■ Pohled na krajinu Mariánské zahrady – Veliš a Ostruženské rybníky

ale jejich hranice se nemusí shodovat s hranicemi svazku obcí ani vlastní komponované krajiny. Historická fakta by však měla být respektována, aby nedocházelo ke znehodnocování celků vytvořených v barokním období jak v rovině duchovní, tak praktické (např. vynecháním kostela, kaple či zámku v propagační skládance jen proto, že stojí v obci, která do svazku nebo vytyčené turistické oblasti z různých důvodů nepatří).

Jičín, město mnoha tváří a významných osobností

Architekt Čeněk Musil, kterého Jan Kasalický považoval za ochránce starého a tvůrce nového Jičína, navázal v 1. polovině 20. století při svém projektování urbanistického rozvoje města na barokní propojení Jičína a jeho okolí návrhy ulic v osách nápadných krajinných dominant v okolí (ul. Českých bratří a Vrchlického – Zebín; Foersterova – Veliš). Mezi výrazné rysy jeho tvorby patřilo pochopení místa projevující se např. respektováním morfologie terénu (Čerňovka).

S názvem města se spojovalo a spojuje řada přívlastků, které ho blíže charakterizují. Jičín – město Valdštejnovo. Jičín – město škol, úřadů, vojáků, spolků atd. A také: Jičín – město pohádky. Uznávaným sběratelem pohádek, pověstí a lidové tvorby vůbec byl spisovatel Josef Štefan Kubín, jehož jméno se objevilo v názvu nultého ročníku jičínského pohádkového festivalu a s nímž je spojeno i pojmenování ceny udělované každoročně za kulturní činnost na území bývalého okresu Jičín (Jivínský Štefan). Pohádky přivádějí v posledních desetiletích

do Jičína a okolí velký počet turistů. Chtějí poznat, kde žil Rumcajs s Manikou a Cipískem, vodníci Česilko, Volšoveček, víly, odkud vyjížděl forman Šejtroček, kde bojovali ševci proti císařpánovi... Řada odborných studií a referáty z mezinárodní konference uspořádané v Jičíně před třemi lety dokládají, že tvorba Václava Čtvrtka do značné míry inspirovaná tímto městem představuje velké bohatství, o něž je třeba pečovat. Nemělo by tedy docházet ani ke zkreslování „jičínských reálií“, které oblíbený spisovatel zaznamenal ve svých dílech, doprovázených obrázky Radka Pilaře, Zdeňka Milera, Miloslava Jágra, Jiřího Kalouska a dalších výtvarníků. Jičín by měl odkaz Václava Čtvrtka užívat ke své propagaci poučeně.

„*Tento kraj, který šuměl svou dumavou píseň nad našimi kolébkami, má podivuhodnou, krásnou duši. Tento kraj, v němž denně chodíme nevšimaví a zvyklí, má ve své tvářnosti zvláštní, skrytou značku, kterou si nás poznamenal. Tento kraj zrodil mnoho velkých lidí... Ten kraj dal lidem nespokojenost a zvědavou touhu pro svět. Ale dal jim na cestu také hlubokou nostalgii, aby nezapomněli...*“ Ve větách spisovatele Josefa Knapa najdeme upozornění na další bohatství Jičínska – na osobnosti. K nim patří nejen vynikající odborníci a umělci, ale také učitelé i lidé, vyvíjející výraznou činnost v různých sdruženích. Žili nebo žijí přímo v Jičíně a okolí, nebo se k němu nepřestali hlásit, i když místo svého působení našli jinde. S tím souviselo a souvisí také navazování kontaktů a spolupráce s dalšími městy, institucemi a organizacemi, které s Jičínskem spojují určitá témata, zpravidla vycházející z jeho historie.

vyjmenovat, snad jen připomenout nejznámější, abychom si uvědomili jejich udivující, vpravdě neobyčejnou četnost i rozmanitost. Předně je třeba uvést (když pomineme archeologicky významné lokality dávnověku) velký půlkruh zřícenin hradů Veliše, Brady, Bradlece a Kumburku, dvě torza barokních komponovaných krajin, v nich Valdštejnovy lípy, Valdštejnskou loggii, Valdice, půvabnou Železnici a vesnickou památkovou rezervaci Studeňany, na opačné straně Jičína zas nedaleké Vokšice s jejich zámek a barokním špýcharem, kapli Lorety, Anděla Strážce a Nejsv. Trojice spojené s Velišským hřbetem, Ostružno s kaplí sv. Anny na nedalekém vrchu; k památným místům okolí Jičína patří samozřejmě i bojiště a hroby vojáků z bitvy u Jičína roku 1866, včetně důstojného Ossaria v Kbelnici. K tomu nutno přičíst i přírodní scénérii blízkých Ostruženských rybníků, Prachovských skal, konfiguraci vrchů Čerňovky, Zebína a Železného atd. – toto všechno tvoří kolem Jičína jedno rozlehlé, z přírodního i kulturního hlediska vysoce hodnotné „pole“, s nímž Jičín dosud má své přímé spojení, avšak do značné míry spomení bezděčně, které se bez pozorné péče během několika desetiletí rozdrolí v malý zbytek původní dispozice a ze všech pěti jičínských vchodů

■ Valdštejnovou lipovou alejí vstupuje příroda do samého centra Jičína.

do krajiny tu zbudou, díky vyhlášené památkové ochraně, jen Valdštejnovy lípy.

Pokud se město Jičín a Jičínští rozhodnou tuto ojedinělost uchovat a koncepčně ji dotvořit, bude to jistě veliké dílo na několik volebních období, možná dokonce na generace. Začít by se však mělo v tomto případě brzo. Je třeba projekčně zpracovat specifickou komunikační strukturu tohoto města, která by měla sestávat vlastně ze dvou autonomních sítí – z funkční dopravní sítě uliční a silniční a ze stejné funkční sítě alternativní

tvořené z jeho „krajinných“, „zeleňných“ a „nemotorizovaných“ koridorů. Tomu by ovšem zřejmě měla předcházet i široká diskuse o daném záměru, i s účastí jičínské veřejnosti, a pak vytyčení principů zamýšleného řešení, přičemž o tomto všem lze reálně uvažovat až teprve za předpokladu, že dojde ještě dlouho před tím k tomu vůbec nejprvnějšímu, to jest, že pro tento záměr se najde dostatečně velká i rozhodná politická vůle. Stane-li se to, rysuje se před příštími představiteli místní samosprávy samozřejmě spousta práce, starostí,

ale snad i uspokojení z trvalých přínosů. Jičín by pak ruku v ruce s nutným rozvojem svých průmyslových zón získával postupně charakter až jakéhosi lázeňského města, které namísto kolonád nabízí svým občanům i návštěvníkům krajinářsky komponované cesty na venkov a do okolní přírody. Byl by zdravým, atraktivním městem, v němž by bylo kupodivu jen pár parků, přitom však mnoho zeleně. Obyvatelům jižního sídliště nebo i Allanových sadů, kteří jsou ve svých enklávách dnes politováníhodným způsobem uzavřeni (přestože v jejich bezprostřední blízkosti se rozprostírá niva Cidlín, anebo ve druhém případě údolí Hádka a Šibeňáku), by tento Jičín nabízel alternativní „zelenou cestu“, již by mohli dospět do centra, nebo naopak z města ven a mohli by v těchto přírodních koridorech nacházet místa pro své procházky, sport i rekreaci, tj. místa, jaká ve svém okolí dosud postrádají. Takovým prostorem se například spontánně staly Valdštejnovy lípy na opačné straně města. Komponovaný systém zelených koridorů města Jičína by měl však význam i pro ty, kdo by jím do Jičína přicestovali. Jde o turisty a četné návštěvníky jedné z bran do Českého ráje, kteří by jej ale stejně tak dobře mohli až teprve na místě pro sebe objevit a použít; jde tu i o obyvatele

okolních vesnic. Mají například lidé z Robous, z Dvorců, Úlibic, ze Starého Místa, Holína či Kbelnice při své cestě do Jičína dnes jinou možnost než použít frekventovanou silnici?

Uchování a zúročení vzácné přírodní otevřenosti Jičína k jeho okolí by bylo rozsáhlé, mnohostranně prospěšné dílo, signalizující nutnost spolupráce a spoluúčasti místních samospráv. Jisté je, že Jičín by jím získal jedinečný kulturní znak, jasně čitelný i mezi všemi městy České republiky, který je s to obsáhnout, i široce uvažovat, všechny jeho stávající kulturní i mediálně sdílené obrazy. A má se dnes myslet i na (spolu)občany, kteří se narodí v roce 2060?

Letos oslavíme století jičínské atletiky

„Královna sportu“ v Jičíně slaví v letošním roce kulaté jubileum – sto let od svého založení. Během jednoho století zaznamenala období úspěchů, ale i časy méně vydařené, vychovala řadu vynikajících borců a borkyň a stala se jedním z nejúspěšnějších sportovních odvětví ve městě.

Oficiální vznik klubu pod hlavičkou S. K. Jičín je sice datován od vstupu do České Amateurské Atletické Unie (ČAAU) v roce 1914, ale vše začalo mnohem dříve. První atletické pokusy se odehrály již od roku 1862 v hostinci „V lázních“ (křížovatká Husovy a Lošťákovy ulice), kde se soutěžilo ve skoku dalekém a později i vysokém (1865). Nejvýznamnějšími osobnostmi předválečného období byli oštěpař František Kubala a překážkář Zdeněk Burda, oba držitelé českých rekordů. V období poválečném zde vyrůstal Alois Linka, první Čech, který pokořil hranici 11 vteřin na trati 100 metrů a jako první jičínský rodák startoval na olympiádě, a to v Paříži (1924). V tomto období sportovali atleti nadšenci na drnovém fotbalovém hřišti pod Čerňovkou. V roce 1931 se jičínský S. K. rozloučil s atletikou a většina atletů pokračovala v nově vzniklém Zimním klubu Jičín.

Předválečný „Matěják“ domovem atletů

Blýskání na lepší časy nastalo v roce 1937, kdy začalo budování letního sokolského cvičiště v prostoru bývalé cihelny mezi Urnovým hájem a ulicí Na Tobolce. Díky nadšenému pracovnímu úsilí se podařilo vybudovat malý přírodní amfiteátr s centrální plochou pro sokolská cvičení a míčové hry a po obvodu byla vytyčena první stabilní běžecká dráha se škvárovým povrchem dlouhá 165 metrů, v sousedství vznikla stometrová čtyřdráha zakončená doskočištěm. Nechyběl ani prostor pro skok daleký a vrhačské disciplíny. To se psal rok 1938. „Matěják“ se stal domovem atletů na další dlouhá léta.

V roce 1939 byl znovu obnoven lehkotletický oddíl Sokola Jičín, jehož mužský tým 7. 7. 1940 absolvoval první domácí utkání se Sokolem Lysá nad Labem. Slibný rozvoj atletiky byl přerušeno v roce 1941, kdy byla rozpuštěna Česká obec sokolská. Atleti se přestěhovali opět na hřiště pod Čerňovku. Zde se také v letech 1943 a 1944 uskutečnily první dva ročníky Velké ceny města Jičína v hodu diskem a díky tomu měla jičínská veřejnost možnost vidět tehdejší nejlepší české diskaře.

Po skončení válečných útrap došlo k terénním úpravám na Matějáku, což umožnilo prodloužit ovál na 200 metrů.

Od roku 1946 se atletika v Jičíně opět rozjela naplno. V družstvu mužů mezi jinými startuje vynikající sprinter Bohumil Singr a výborný vytrvalec Franta Vojtěch. Mezi dospělými se ale tlačí mladí; výborný diskař Vladislav Bosák-Hasan, běžec Karel Hlaváč, všestranný Josef Frýba, skokan a sprinter Jaroslav

Končinský (v roce 1951 dosáhl mety 7 metrů), sprinter Franta Kynč, Jiří Sasínek, Vojta Vachek, Vladimír Boháček a řada dalších.

První republikové mistrovské tituly vybojoval pro jičínské barvy v hodu diskem dorostenec Vladislav Bosák v letech 1944 až 1946. Mimořádnou osobností byl skokan Václav Martínek, který dominoval v dálce a výšce dorostenců lety 1947 až 1950.

Osmý prosinec 1946 je rovněž významným datem v historii oddílu. V tento den zahájil svoji nekonečnou pouť časem Mikulášský běh na Bradech, založený pětici atletů, bratry E. a V. Bosákovými, Dádou Volfovou-Bosákovou, Antonínem Samkem a Jaroslavem - Dexlou - Sládkem.

Zcela logicky se začala formovat i ženská atletika. Nejvýznamnější představitelkou tohoto období se stala Dagmar Volfová (Bosáková), která vynikala především v hodu oštěpem a překážkovém běhu a svoji všestrannost potvrdila i v pětiboji.

Přechodná stagnace v oddílu nastala od roku 1952, kdy po odchodu některých „tahounů“ na nová působiště se nedařilo udržet nastoupený trend. Přesto i v tomto období se závodí dál. Objevuje se nová garnitura výborných atletů: Vláda Stránský, Jirka Mazáček, Míla Šebík, Jára Jandura, Jarda Malý, Jirka Fiala, kteří v pozdějším období ponosou prapor jičínského klubu.

Začal se naplňovat sen jičínské obce o vybudování všesportovního stadionu mezi tratí a lipovým stromořadím.

Stavba v akci „Z“ byla naplánována do roku 1962, ale z důvodů různých průtahů byla předána až koncem šedesátých let. V roce 1961 proběhla „oživovací schůze oddílů“ za přítomnosti delegace atletického ústředí Huberta Šuláka, Karla Kninického a Emany Bosáka. Do Jičína se vrátili

■ „V Jičíně máme vynikající podmínky pro sport a tělesnou výchovu. Sportovci mají k dispozici moderní vybavená sportoviště, tělocvičny, sportovní areál, plavecký bazén, tenisové kurty i zimní stadion atd. Výběr možností je nepřehledný. Okolí města je jako stvořené pro cyklistiku, horolezectví, anebo orientační běh. Působí zde sportovní oddíly a kluby, které jsou na celorepublikové úrovni. Sport má v Jičíně dlouhou tradici. Namátkou možno jmenovat Mikulášský běh na Bradech a Dřevěnický volejbalový turnaj, které jsou pojmy v historii tělesné kultury a sportu. Letos slavíme 100 let organizované atletiky v Jičíně, jíž věnujeme tuto stránku.“

borci reprezentující pražské oddíly: Hasan Bosák ze Sparty, Vašek Martinek z Dukly a Hlaváč, Kučera, Mazáček, Malý, Novotný, Fiala startující v okolních oddílech, Jan Weissshautel a jilemnický Vladimír Hoffman a Václav Cajthaml. Vznikl tak, po doplnění domácími atlety, silný tým bojující v sedmdesátých letech o přední místa v krajském přeboru. Ženské družstvo vedené Dagmar Bosákovou si vedlo neméně úspěšně, když se opíralo především o výkonnost dorostenek Florové, Bryscejnové, Kučerové, Lhotákové či Zikmundové. Velkou postavou tohoto období byl běžec Luba Pokorný, který se pod vedením Vlastimila Jenčka prodral až mezi elitu českých milářů. Výraznými osobnostmi tohoto období byli rovněž vytrvalci Bohouš Šulc a Jirka Honzák. V jičínských barvách hostovala i řada významných sportovců. Lyžař Honza Fajstauer, kladivář Karel Mužíček, překážkář MUDr. Krul, orientační běžci Jirka Ticháček a budoucí olympionik Jirka Sýkora.

V následujícím období se začínají prosazovat talentovaní jednotlivci další generační vlny, kteří prošli již systematickou přípravou v oddíle. Sprinteri Julius Makoviny, Petr Vomočko, Miloš Starý, Petr Šindelář, Miloš Dlabola, Petr Stránský, Mirek Hnát, Jirka Myšík, vynikající oštěpař Honza Kolář a další vrhači Kužel, Zelinka, skokani Těthal, Josef a Miroslav Banýrovi, Kouba a velký běžecký talent Stanďa Syříš.

Rovněž se v osmdesátých letech značně rozrostl také ženský tým,

který spoléhal především na výkony běžkyň Staré, Vránové, Douchové, Šormové, Petráskové, Dlabolové, vynikající vytrvalkyně Lídy Slaninové, skokanek Hartmanové, Bartoníčkové, Škaloudové, Kalčířové a mladých nadějí Lichvárové, překážkářky Jenčkové a všestranné Bosákové.

■ Setkání generací atletů při oslavách 80. výročí založení AC TJ Jičín

Devadesátá léta byla ve znamení především ženské atletiky. Juniorky vybojovaly v roce 1991 bronz na mistrovství ČR družstev, ženský tým vyhrál v roce 1992 svoji skupinu druhé ligy a postoupil do ligy první, kde setrval až do roku 1997. Objevila se řada výborných atletek: oštěpařka Boháčková, skokanky Neumanová s Antošovou, Rejhovou, Kopeckou, Novotnou, na sprinterských tratích se dařilo Horníkové, sestrám Klimplovým, Jetlebové, Benešové, v běžeckých disciplínách Lukešové.

Díky nově nastupující generaci mužů v čele s vynikajícími běžci Lubošem Pokorným mladším, Brusákem, kteří startovali na MS i ME, Hrbkem, výškaři M. Banýrem a M. Koubou, talentovaným vrhačem Nyrdlem či bratry Kuželovými postoupil i družstvo mužů do druhé ligy.

Jičínská atletika na prahu 21. století

V novém tisíciletí se o věhlas jičínské atletiky starala především děvčata. Veronika Plesarová skončila v roce 2001 druhá na mistrovství světa sedmnáctiletých v běhu na 800 metrů, nespočet titulů a reprezentačních startů má na svém kontě talentovaná vícebojařka Petra Šindelářová. Rovněž vrhačky Kateřina Marešová a Kateřina Dufková se mohou chlubit umístěním mezi českou elitou.

S příchodem nového tisíciletí rovněž „omladil“ jičínský stadion. V první fázi byly alespoň skokanské sektory

pokryty umělohmotným povrchem a v roce 2006 rovněž celý ovál, který byl navíc rozšířen na osm drah. Jičínskými atletům se tak dostalo skutečně kvalitního stánku.

To se projevilo i nárůstem členských základů a velmi dobrých výsledků jak v soutěžích družstev, tak

i jednotlivců. Jičínské atlety se stali vyhledávanými pořadateli jak ligových soutěží mužů a žen, tak i soutěží jednotlivců.

V poslední dekádě se čím dál víc hlásí o slovo další generace v čele s všestrannou běžkyní Radkou Hanžlovou, vrhačkou Klárou Kosákovou a mezi muži se sprintery Mírou Šulcem, Martinem Ulvrem, Adamem Zikmundem či trojskokanem Petrem Stojanovem.

V současnosti se oddíl zaměřuje především na výchovu nejmladších atletů. Ve své přípravce má na osmdesát nových adeptů, o něž se spolu s družstvy žactva a mládeže stará desítka trenérů.

V jubilejním roce startuje družstvo žen v první lize, družstvo mužů v lize druhé, dorostenky, žákovská družstva a družstva přípravy v krajském přeboru. V rámci oslav století atletiky v Jičíně byl oddíl pověřen uspořádáním Mistrovství republiky v běhu na deset kilometrů, čehož se zhostil ke spokojenosti všech zúčastněných. Z významných akcí se uskutečnilo v závěru srpna ligové kolo žen a 13. září tradiční jičínské memoriály s účastí předních českých vrhačů, a to Velká cena Jičína v hodu diskem – Memoriál MUDr. Vladislava Bosáka-Hasana a Cena Jičína v hodu oštěpem žen – Memoriál Dagmar Bosákové-Volfové.

V předvečer 69. ročníku Mikulášského běhu na Bradech se uskuteční slavnostní setkání bývalých i současných atletů spolu se všemi příznivci královny sportu.

PŠ

Odešla legenda jičínské atletiky, Karel Hlaváč

V pondělí 11. srpna, v roce, kdy slavíme 100 let jičínské atletiky, nás opustil ve věku nedožitých 85 let pan Fair-Play, legenda jičínské atletiky a sportovního života v našem městě, rytíř sportu, gentleman s velkým „G“ – **Karel Hlaváč**. Spolu s Bohouškem Singrem, bratry Bosákovými, Dádou Volfovou a dalšími borci patří Karel jednoznačně k legendám jičínské lehké atletiky a dnes už, bohužel, i stálíkem na atletickém nebi. Budeš nám všem, Karle, moc chybět. Příští Cena města Jičína na 3000 m bude Tvým memoriálem. Za všechno, co jsi pro atletiku udělal, Ti ze srdce děkujeme.

Vděčně a s úctou vzpomínají atleti AC TJ Jičín.

Jičínská atletika i po sto letech žije dál

Atletická příprava je skupina více než 130 dětí ve věku od 4 do 12 let, které sportují po celý rok dvakrát týdně pod vedením trenérů a cvičitelů atletiky. Nejmladší z nich jsou „studenty“ mateřských škol. Pro ně připravili atleti AC TJ Jičín jako každý rok závody školek O pohár starosty Jičína, který věnoval MVDr. Jiří Liška. Atletický čtyřboj obsahuje hladký sprint na 40 metrů, skok do dálky z místa, hod gumovou raketkou, která nahrazuje oštěp, a nově překážkový běh na 40 metrů. Spolu s výkony jednotlivců jsou vyhodnocována i reprezentační družstva školských zařízení.

Tentokrát si pohár starosty odnesl tým MŠ Máj, pod vedením paní učitelky Maryšky Riegerové (pozn.:

Maryška je stále držitelkou nejrychlejšího času v historii AC TJ Jičín na 100 m z roku 1976, kdy na mistrovství republiky dorostu zaběhla čas 12,2 s). Skvělé výkony podala i ostatní družstva a soutěž byla velmi vyrovnaná.

Pořadí školek: 1. MŠ Máj, 2. MŠ 17. listopadu, 3. MŠ Fügnerova, 4. MŠ Větrov.

Z jednotlivců třeba jmenovat nejúspěšnější závodníky:

4letí: Jiří Špígl a David Klíma (MŠ Fügnerova), Tadeáš Holý a Vojta Gregor (MŠ Máj), Anetka Valentová (MŠ 17. listopadu), Lucie Kropáčková (MŠ Máj), Maruška Havránková (MŠ Fügnerova), Sára Neprašová (MŠ Větrov).

5letí: Jakub Šmíd (MŠ 17. listopadu), Vít Jakubec (MŠ Fügnerova),

Filip Smolík (MŠ Máj), Vráta Debelka (MŠ Větrov), Eliška Vltavská (MŠ 17. listopadu), Nikola Petrová a Váňa Vlačihová (obě MŠ Máj), Klaudivie Kličková (MŠ Fügnerova) a Karin Ďatková (MŠ Větrov).

6letí: Štěpán Pour (MŠ 17. listopadu), Jakub Vaněk (MŠ Máj), Kristián Král (MŠ 17. listopadu), Martin Suchý (MŠ Větrov), Anna Mašatová (MŠ Máj), Natálka Kubínová (MŠ 17. listopadu), Valentýna Křelínová (MŠ Fügnerova), Mariana Veselá (MŠ Větrov).

Všem závodníkům gratulujeme a jejich učitelkám děkujeme za spolupráci. Možná, že v budoucnu některý z těchto mladých závodníků zazáří v jičínské atletické síni slávy.

AC TJ Jičín